

& ratio æquitatis, & decori, quo officii dictio comitata esse debet, unicuique persuadere debet.

De eo etiam assentior Navarro, in lib. de orat. & horis can. c. 16. numer. 73. qui psalmum unius horæ, aut quid aliud pronuntiallet, nec totam horam absolvisset, animùmque ad quodpiam aliud negotium convertisset, eo confusio, ut postea ad inchoandam iterum eandem horam illam referret, officii celebrandi legi illum hand satis esse facturum, nisi mutilatæ horæ re-
 ” petito exordio : Nam actus, inquit Nav-
 ” varrus, ultra intentionem agentis non ex-
 ” tenditur. l. non omnis. ff. Si certum petatur,
 & l. in agris. ff. de acquirendo rerum domi-
 nio. posterior lex magis ad rem facit.

Quòd si intermissum officium esset non animo eadem iterandi, iterare non esset opus; quamvis mala fuisset intermissio. l. Continuus, in principio. ff. de verborum obligat. Conclusionem puto veram, quamvis non rectè probatam : quia lex illa loquitur de stipulationis contractu ; ad cuius naturam pertinet non interrumpi.

QUÆSTIO LXVII.

1. **I**ntegritatem divini officii tolli, si quis alius verba dicendo concidat, delumbetque sententias ; quod in sacris Canonibus, Doctorùmque scriptis syncopare nuncupatur, constat inter omnes. Paludanus, in 4. dist. 15. quæst. 5. art. 2. conc. 5. sic præcipit de oratione, quæ præstari solet à clericis
 ” in ecclesiasticis horis : Debet esse integra, ut
 ” nihil de eo furetur syncopando, omittendo,
 ” nimis festinando : unde tenetur redicere, qui
 ” notabiliter malè dixit. & Navarrus in En-
 chiridio de oratione, c. 10. num. 9. idem sequitur ; & sequuntur omnes : qui enim ejusmodi syncopa horas inquinant canonicas, in trium Conciliorum legem committunt, quæ syncopandi vitium remove-
 re à divini officii celebratione omni conatu enixa sunt : Concilii Romani, in c. Dolentes, de eckbrat. Missarum : Concilii Viennensis, in Clementina prima, eodem titulo : Concilii Basilienis, sess. 21. §. Qualiter horæ

canonica extra chorum dicendæ sint : in quo §. est his verbis : Omnes beneficiati seu in sacris instituti, si orationes suas Deo ceptas fore cupiunt, non in gutture, vel inter dentes, seu deglutendo, aut syncopando dictiones ; nec colloquia, vel risus intermiscendo ; sed sive soli, sive associati, diurnum nocturnumque officium reverenter verbisque distinctis peragant. S. Antoninus in 2. parte tit. 9. c. 12. §. 3. Negligentiam accusans eorum, qui ecclesiasticam psalmodiam, non qua decet pietate & decoro usurpant, hæc scribit, atque hisce verbis : Secunda negligentia est, quando dicuntur horæ syncopando, dimittendo scilicet, vel verba, vel versus, vel syllabas. Intègrè enim, & completè persolvendæ sunt horæ : nam ipsarum persolutio servitus dicitur : in servitio autem alicui debito debet quilibet esse fidelis, ut nec apicem, vel iota prætereat ; sed intègrè, sine fraude debitum persolvat. Si quis deberet quotidie persolvere alteri septem marchas, certè si aliquos denarios quotidie subtraheret, non satisfaceret creditori : sic infideliter agit, qui in officiis syncopat ; quod reprehenditur in dicto capitulo Dolentes, de celebr. Miss.

Exemplum de illo sancto patre, qui vidit diabolum in choro cujusdam Monasterii manere, cum fratres dicerent officium ; & mittere sæpe in sacco, quem secum ferebat ; & interrogatus à patre quid intramitteret : respondit : quot verba, & syllabas, quas illi dimittebant de officio, in futuro judicio ea presentaturas ad punitorem negligentiarum eorum. Sciscitari quispiam posset : & quodnam verbum sit istud, syncopa, & syncopare : Latinumne, an Græcum, an Hebraicum, an Arabicum. Respondeo, verbum esse Græcum à verbo, συγχόπνω, quod est, concido, unde existit συχοπτή, quod valet concisio, abscissio : sumiturque pro ea Grammaticorum figura, quæ syneope appellatur, quæ abscindit syllabam dictionis alicujus ; ut compositus, pro compositus. A medicis quoque usurpatur pro quodam morbi genere, quem syncopam dicunt ; de qua Galenus ad Glauconem : Estque κατάπλωσις ὀξεία & ἀπρόα δυνάμειος, id est, celeris, ac subita universarum virium ruina.

sem prolapso : quæ si robustior sit, remedio plerumque caret; si vires supersint aliquæ, succurritur aliquando. Qui igitur aut propter oscitantiam in orando, aut propter nimiam celeritatem in pronuntiando, Grammaticorum utens syncopa, ecclesiasticarum horarum decurtat verba, infringitque sententias, is in syncopam incidit animi tantò pejorem, quàm corporis, quantò huic ille præstat: nam morbo corripitur animi mortifero, quo cunctæ illius vires elisæ atque concisæ continuò concidunt: ipsèque animus miserabili & sempiterno, nili expiet culpam, interitu contabescit.

QUÆSTIO LXVIII.

1. **P**lures, ac sæpe, à me percunctati sunt, num, qui beneficia perquam exile adepti sunt ecclesiasticum, precum canonicarum necessaria lege teneantur, Respondi teneri: sicque judicatum esse fermè ab omnibus, qui ea de re disputarunt, uno excepto Soto, qui lib. 10. de just. & jur. q. 5. art. 3. §. Dubium autem restat, reliquit scriptum, onere persolvendi divini officii solutam esse eum, qui beneficium obtinet, cujus fructus octo dumtaxat aureis æstimari possint: sed contraria sententia & communis & vera est. Est Glossæ, in c. Clericus, vltim. d. 91. quam Navarrus ait in Enchiridio de oratione, cap. 7. num. 27. à cunctis esse receptam. Est Hostiensis in cap. 1. de celebrat. Miss. num. 19. Cardinalis, in Clementina 1. de celebrat. Miss. quem citant & sequuntur penè omnes Summarum scriptores, & Navarrus, in illo loco Enchiridii. Est D. Antonini, in 3. p. tit. 13. cap. 4. §. 1. Est Majoris, in 4. sent. dist. 12. quæst. 6. §. Colligendo sparsim dicta: Est Sylvestri, in verbo, Hora, num. 3. Est Tabienæ in verbo, Hora canonica, num. 2. Est Rosellæ, eod. tit. in principio, Est Armillæ, eodem tit. non longè ab initio. Est Navarrus, in Enchiridio, cap. 7. num. 27. & in Summa, cap. 25. num. 102. Glossa, in cap. Illud, jam citato. D. Anton. Major & Sylvester aiunt, imputet sibi, qui passus est se ad tale beneficium pro-

moveri. Admonet verbò Hostiensis, ut vitis supplementum honesto aliquo quaerit artificio.

Habetque hæc sententia rationem, quæ in promptu est. Iniquum enim est, cum hic, de quo quaeritur, in classem conjectus sit beneficiariorum, & beneficio fruatur ecclesiastico, ut ejus legis, quæ suæ est imposita classi, nolit perferre jugum. Quid si jugum canonicarum horarum sustinere nolit, dimittat beneficium: neque enim Ecclesiæ ea mens est, ut ecclesiastica in eos conferantur beneficia, qui vicissim sibi, & Deo divinum nolunt reddere precando officium.

QUÆSTIO LXIX.

Paulus ecclesiasticum beneficium adipiscitur: sed antequam in ejus possessionem pedem ponat, lis ei à Joanne intenditur, qui jure illud sibi debere contendit: interea fructus sequestro commendantur. Quæsit Paulus, necessariæ lege teneatur dicendi horas canonicas. Equiorem sententiam secutus respondi, non teneri: propterea quod jus officii divini persolvendi orando, in iis qui Sacerdotia obtinent ecclesiastica, oritur ex pacata beneficiorum possessione, ac fructuum perceptione. Paludanus in 4. dist. 15. q. 5. art. 1. conc. 5. beneficii possessorem horis canonicis recitandis non addicit, nisi post illius pacificam adeptam possessionem. Cajet. in Summa, verbo, Horæ canonicæ, negat, eum, qui nec sui beneficii possessionem, nec fructus habere potest, canonicarum horarum ritui obnoxiam esse. Sotus lib. 10. de just. & jur. quæst. un. art. 3. obligationem horas canonicas recitandi manare scribit vel ex ordine sacro, vel ex mercedis perceptione: cui perceptioni beneficii possessio antecedere debet.

Hanc opinionem Navarrus in Enchiridio de oratione & horis canonicis in eo probat, qui nondum beneficio ecclesiastico in se collato assensus est; quia beneficium non fecit suum: secus in eo dicendum, qui est collationi assensus; si quidem ex collatione est illi jus in re acquisitum; idque probat ex